

Filmklub a kisperesti kápolnában

2009. február 18-án 18,30 órakor

Fodor Katalin szerkesztésében,
Reisinger János irodalomtörténész közreműködésével a

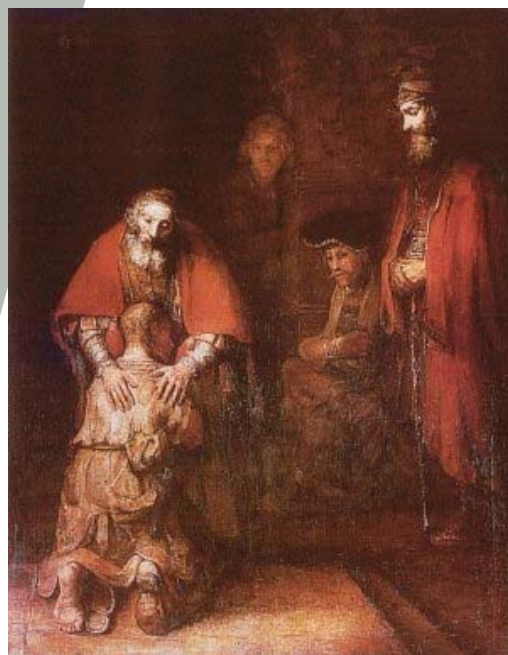
Biblia Rembrandt művészetében

című filmet vetítettük

Ez alkalommal vendégünk volt az
M1 vallási műsorok szerkesztőségének munkatársa

Fodor Katalin.

Lehet megrázó erejű egy ismeretterjesztő rövidfilm? Beavathat-e emberi drámákba a tudományos megközelítésű filmadaptáció? Akik ott voltak a filmklub februári találkozásán tudják a választ. Fodor Katalin szerkesztő visszafogott személyisége kinyitotta a résztvevők lelki ösvényeit elzáró kapukat, hogy isteni igazságok keresésére induljunk. Vendégünk a Példabeszédek 19. részéből idézte: „A lélek sem jó tudomány nélkül; és aki csak a lábaival siet, hibázik.”

Megközelítési lehetőségek: 42-es villamossal vagy 68-as busszal a Templom térig; 99-es és 51-es busszal a Hunyadi térig; 194-es busszal a Batthyány utcáig.

Reisinger János gondolatai közül idézünk fel egyet:

A tékozló fiú példázatát méltán nevezik „a Biblia szívének”, mert Istennek folytonosan készenlétben álló megbocsátását láthatjuk belőle. A példázatbeli atya szavai Istennek naponként ismételt állás-foglalását visszhangozzák egyetlen megtérő bűnös feletti örömmén: „Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott.”

Fodor Katalin a Magyar Televízió M1 Vallási és Egyházi Műsorok Szerkesztőségében dolgozik, s évtizedes gazdag szakmai múltja tekinthet vissza ezen az izgalmas pályán. A szegedi tanyavilágba született, s egy gyermekkori élmény, egy az eget karcoló repülő látványa indította el új világok megismerése felé. Olyan világokba hatolt, amely - kierkegaard-i értelemben határmezsgye, az élet határmezsgyéje - ősi misztérium. Nem a kaland, hanem a megpróbáltatások sora vitte őt ide, s tapasztalatai, a mások iránti empátiája a közelség, a barátság érzését ajándékozza mindazoknak, akik találkoznak vele. Film megtekintése után a beszélgetés is hamarosan szárnyakat kapott. Sokan feltárták kételyeiket: főként a tékozló fiú bátyjának helyzete kavart föl kételyeket bennünk. Hogyan élhetjük meg ezt az érzést, amelyet a mai ember is sokféle szituációban kénytelen átélni mai napig is? Reisinger János filmbéli tanácsa mégis útmutatót jelenthet számunkra: „Ne valamiért tegyed a jót, s ne várj érte kiváltságokat soha!”

Mindenkinek éreznie kell, hogy a tékozló fiú éppúgy személyiségünk része, mint a báty megdöbbentő elégedetlensége. S a példázat útmutatót nyújt, felismerni személyiségünk kettős természetét.

Ehhez segített hozzá ez a találkozás. S a film, amit láttunk, erőteljes hatással volt mindenkire. A zseniális festő, grafikus Pazar kifejezési apparátus segítségével, belső lelki folyamatok, személyes élettapasztalatok igazsága által megörökítője az időben szétporlandó bűnnek. Az idő helyére az örökkévaló, az időből kilépő szeretet lép, ha képesek vagyunk az Úr útjait követni, s a megbocsátás lépéseit megtenni embertársaink felé.

Milyen lesz az a visszaröpülés,
amiről csak hasonlatok beszélnek,
olyanfélék, hogy oltár, szentély,
kézfogás, visszatérés, ölelés,
fűben, fák alatt megterített asztal,
hol nincs első és nincs utolsó vendég,
végül is milyen lesz, milyen lesz
e nyitott szárnyú emelkedő zuhanás,
visszahullás a fókusz lángoló
közös fészkébe? - nem tudom,
és mégis, hogyha valamit tudok,
hát ezt tudom, e forró folyosót,
e nyílegyenes labirintust, melyben
mind tömöttebb és mind tömöttebb
és egyre szabadabb a tény, hogy röpkölnünk.

(Pilinszky János: Egyenes labirintus)

